

D. J. Pašalić
AVIS MIGRANTIS

Urednik
Zoran Kolundžija

D. J. Pašalić

AVIS MIGRANTIS

PROMETEJ
Novi Sad

Pitam se da li je ova hronika, u suštini, samo još jedan dnevnik padova i poraza, registar promašaja u većitoj igri preživljavanja, ili možda lament nad razočaranjima i dokaz da su samo robovi slobodni i da samo oni koji nemaju šta da izgube nemaju čega da se boje.

Skoro sve čega se čovek dotakne degradira se, ruši i pretvara u svoju jadnu, nakaradnu suprotnost, tonući u glib dekadencije i propasti. Sve teče i sve se menja, uz naše učešće, ali mnoge od tih promena dešavaju se protiv naše volje. Neke se stvari naprosto dese.

Ovim su svetom zavlitali najgori, uz pomoć straha od najsićušnijeg postojećeg stvorenja, virusa. Bili smo neoprezni i dopustili smo rijaliti kulturi i paničnim vestima da nas upletu u svoje mreže i sad nas guše i u njima se davimo.

U prastarom holivudskom spektaklu zvanom *Rat svetova*, zlim vanzemaljcima, kojima ni atomske bombe nisu mogle ništa, doakale su naše nevidljive bakterije na koje nisu bili imuni. Niti su imali vakcinu.

Sada svemoćnim ovozemaljcima preti slična pošast. Iako naš virus nije preterano opasan, niti je sudnji dan na vidiku, bolest koju izaziva je hrana za nezasite medije, pa se šou panike i straha od smrti mora prikazivati neprestano, unedogled. Umornim, zasićenim gledaocima potrebni su novi šokovi, nove brojke, overdoze gluposti i straha i sve žešće mere prevencije. Nema mesta ravnodušnosti, blaziranosti i dosadi. Sve, samo to ne. Svi moramo od nečeg da strepimo i nešto da radimo i svi ma, hteli – ne hteli, mora nešto da se događa.

Evo, šta se, na primer, desilo meni.

12/03/20, čet.

Obaveštenje: radionica jin joge u petak, u sedam uveče. Na programu su uvodna meditacija, jin joga i završna relaksacija. Preporučena donacija za članove joga centra je trista, a ako nadoknađujete propušten čas, dvesta dinara. Potvrdite dolazak lajkom na objavu. Radionicu vode instruktori P. & Lj.

P. S. Poziv važi i za redovne i za povremene članove.

13/03/20, pet.

Nismo otišli u kafe nakon časa, uhvatila me je za ruke, nije mi dobro, kaže, vidi kako su mi hladne šake, odlazi taksijem kući, vidimo se u ponedeljak, kažemo na rastanku.

15/03/20, ned.

Javlja mi da ima temperaturu, sumnjaju na atipičnu upalu pluća, ali neću morati sutra da je menjam, svakako neće biti časova. Na televiziji kažu da se uvodi karantin zbog onog kineskog virusa kojeg su pre nedelju dana nazivali smešnim i govorili da je pravo vreme za odlazak u šoping u Italiju.

09/05/20, sub.

Otkazuju se letovi, Žena mi javlja da definitivno nema ništa od našeg dugo planiranog putovanja u Egipat, nije važno, piramide neće nikud, ona stalno boravi u svom selu, ali i ja moram nekuda da idem. Nakon dva meseca karantina u ovom stanu, počecemo međusobno da se ujedamo.

Naš goropadni kerić totalno je zbunjen, to sa ujedanjem trebalo je da bude njegov posao.

10/05/20, ned.

Pakujem se i idem u zavičaj.

Zabavljam se usput, nižući u mislima žive slike od poslednjih nekoliko meseci. Ovo će biti jedna od godina koje se teško zaboravljaju jer je satkana od lavina informacija, straha od smrti, protivljenja zaključavanju, ali bez prave pobune protiv karantina, godina u kojoj nam se gotovo ništa ne događa, ali neprestano razmišljamo o temeljnim pitanjima života, smrti i ljubavi.

Kad su proletele, gde su nestale sve one brzo zaboravljene godine kada smo radili, trčali za zaradom i karijerama, odgajali decu, bez odmora i vremena da stanemo i razmislimo ko smo, gde smo i šta nam se događa? Prošle su kao da ih nije ni bilo, kao da su se desile nekom drugom. Čudno je kako godine lagodnog življenja i radosti brzo zaboravljamo i kako nam je teško da ih evociramo i u sebi ponovimo osećaje sreće i zadovoljstva.

Uveče stižem, kažu mi da su neki kreteni oštetili moju šupu na jezeru.

11/05/20, pon.

Ne shvatam da li je u pitanju splet neverovatnih okolnosti, ili lepota i dobro uvek imaju podršku i pomoć providenja.

Dolazim do šupe, a ispred nje, u parkiranom kombiju sede dvojica majstora, građevinci sa alatom na baterije, na pravom mestu i u pravo vreme, onda kada su mi potrebni. Na pauzi su, telefoniraju, rade nedaleko odatle. Popravili su šupu za manje od pola sata, nisu hteli da im platim, ni za pivo nemaju vremena. Odlaze, a nismo se ni predstavili jedni drugima.

Mala daščara je spremna za još jedno leto.

Na jesen ću odlučiti da li se vraćam u veliki grad ili ostajem ovde. Svakako se neću seliti na jug, nema letova, a i umoran sam. Moram pronaći način da ovde prezimim.

02/06/20, uto.

Žena mi panično javlja da joj je hakovan strani bankovni račun i da su joj maznuli pet hiljada dolara, očajna je kao da je kraj sveta, treba da joj pomognem, bolje se razumem u te stvari. Pakujem se i vraćam u veliki grad.

Usput se javljam koleginci instruktorki, poslednji je dan za razgledanje poslovnih prostora u vlasništvu grada, predlažem joj da obiđe neke koji bi se mogli adaptirati u salu za vežbanje. Odmah pristaje, poslušno i bez pitanja, i istog popodneva mi javlja da nije videla ništa što bi nam odgovaralo, sve je preveliko, staro ili na pogrešnoj lokaciji. Ne slažemo se sasvim u pristupu, ona hoće da vežbaonica bude u centru grada, a ja mislim da centar za jogu treba da se nalazi u rezidencijalnoj četvrti, gde ljudi žive, a ne u poslovnom delu grada, gde rade.

03/06/20, sre.

U pola pet popodne treba da pogledamo stan za izdavanje, u kojem su jogu već držale njene dve poznanice; prestale su sa radom kad je počela epidemija kovida. Naravno, kasnim na sastanak sa agentom, ali poneo sam metar, da premerim prostorije. Vidim njenu siluetu, stoji u zadnjoj prostoriji. Kako je postala tako velika i otkud joj ta aura kojom je ispunila sobu, razmišljam dok prilazim da se pozdravimo.

Čvrst zagrljaj, nikad se ranije nismo zagrlili, retko da smo se ikada i dodirnuli, tiha oda radosti, nismo se videli gotovo tri meseca, neću da je pustim, ne pitam se hoće li i može li da me izdrži, oslanjam se na nju, steže me snažno oko pasa. Agentkinja nas posmatra zbunjeno, pravdam se da nismo u vezi, da ovo nije onako kako izgleda.

Izlazimo na ulicu, koračamo prema sali za vežbanje, kiša rominja, ona nešto govori, ništa ne čujem, samo se pitam šta mi se to događa, da li mi je dobro i zašto mi je hod tako nesiguran. Jeste, rano sam ustao i vozio četiri sata bez prekida, ali zašto mi je i glas nesiguran i šta se to na njoj toliko promenilo, a ja to ne vidim?

Vežbam u bunilu, umoran sam, tešim se, relaksacija me lako savladala, nežno me budi, jesam li hrkao, pitam, ništa ne brini, zato sam ja tu, odgovara, smiruje me njen osmeh. Vraćam se u stan sa nekom davno zaboravljenom lakoćom. Šta mi se to događa, ponavljam u sebi.

04/06/2020, čet.

Mislim o njoj pre svanuća, iznenađen sam i uživam u tome. Nisam mogao ni da očekujem da ću se ikada više ovako osećati, moram da je vidim, polako shvatam zašto mi se javlja vizija njenog lika u praskozorje. Oprez, budalo, ne sme da pri-

meti koliko ti je stalo! Veoma malo znam o njoj, gotovo ništa, udata je, ima tri sina i nedavno se doselila blizu železničke stanice.

Opet tražimo lokal, pokazuje mi stari grad i priča o njegovoj istoriji od dolaska Austrijskog carstva, jedva se suzdržavam da je tu, nasred ulice, ne stisnem u zagrljaj i ljubim do iznemoglosti. Ne, jasno je da nemam šanse, bez potrebe se zavaravam, uživaću još malo u njenom društvu i onda se vraćam na jezero. Imaću o čemu da razmišljam i pišem dok provodim samotno leto. Ponovo žalim što više ne mogu da pijem, alkohol bi bio melem za nemoguću ljubav.

Predlaže da sutra održimo čas jin joge, mojoj sreći nema kraja, bićemo zajedno još jedan dan.

05/06/20, pet.

Zove me da nešto pita, nema pojma da za tim nema potrebe jer razgovaramo neprestano i bez telefona, dogovaramo se o podeli zaduženja za večeras.

Vežbamo jedno naspram drugog, proučavam svaki delić njenog tela, nikad je tako nisam posmatrao, instruktorka se pred mojim očima pretvara u boginju koja pokorno sluša moje instrukcije. Sa uživanjem i lakoćom izvodi asane, boginja i robinja, leptir je napustio čauru. Šta sad, kako dalje, pitam se.

Neko je radio na sebi, bio si izuzetno nadahnut, primećuje zadovoljno posle časa, prati me potom do moje ulice kao da je to sasvim uobičajeno, ne možemo se videti sutra, zauzeta je, ali joj predlažem da u nedelju nekud pobegnemo.

07/06/20, ned.

Čeka me u starom gradu, bez osmeha i radosti. Nikad je takvu nisam video. Predlažem da se vozimo, opustiće je. Samo

vozi, kaže kratko. Usput shvatam da je čitav dan već isplanirala i vizuelizovala, ali je previše umorna da bilo šta objašnjava. Neće u restoran, smetaju joj lica i glasovi, ne podnosi duvanski dim, prskam je vodom iz fontane da se malo raskravi, jedva se suzdržava da me ne opsuje. Vodi me u carstvo tišine Dvorske bašte, izvinjava se zbog svog neraspoloženja i ponašanja. Glupača, nema pojma da sam presrećan što smo skupa i da mi ništa više nije potrebno, najmanje njena izvinjenja.

Srećemo jednog od njenih sinova, konačno radost na njenom licu. Opominju je da kasni na ručak kod roditelja.

Vraćam se kući. Nikoga ne zanima gde sam bio.

08/06/20, pon.

Dok čekam večer, ne znam šta da radim sa sobom. Pre časa nije do kraja navukla zavesu ženske svlačionice, vidim je bez odeće, ludilo, sada sam i slučajni voajer, hoću da je sačekam kad završi u devet, ali čujem razgovor, posle časa se nalazi sa nekim kod sportske hale.

Odlazim u kafe sa našom zajedničkom prijateljicom, pričamo i o njoj, pita me da li još tražimo lokal. Otkud njoj ta informacija i takva znatiželja, kako sam se ofirao, zar je tako očigledno? Hoću da verujem da sam sasvim kul, niko ne sme da zna o čemu razmišljam, čak ni ja.

09/06/20, uto.

Napetost zbog neispunljivosti goruće želje nije dovoljna da mi skrene tok misli, iako prizivam u pomoć sve što bi moglo neutralisati njenu snagu. Svi kulturni i mentalni koncepti, ideje i pojmovi kojih mogu da se setim upozoravaju da ne smem podleći izazovu trenutnog impulsa, strasti i ličnog zadovoljstva. Stani, majstore, kažem sebi, zar ti nije dosta avan-

tura i izazova, dokle bre, povuci ručnu i sve u tom smislu. Ali, tiho nezadovoljstvo samim sobom i neosmišljeni bunt ne mogu ništa protiv strasne želje. Ne mogu prestati da mislim na nju.

Strahujem od najgoreg: šta ako mi se želja ispuni? Najgore prođeš kad ti se sve želje ispune, ljudi mnogo toga pozele a nisu u stanju da unapred odrede koje su želje dobre i ispravne, a koje pogrešne. Zato treba mudro koristiti slobodu izbora u zadovoljavanju želja, naročito ako cena koju zbog tog izbora plaćamo može biti gubitak sreće, svoje ili tuđe.

Dobar život podrazumeva sposobnost da kontrolišemo želju i moć izbora.

10/06/20, sre.

Ne spavam, ne jedem, ne smem da stanem na vagu, jasno je, znam šta mi se događa, više nema zavaravanja, nije u pitanju požuda, ovo je hiljadu puta snažnije, od ovog nema odbrane. Opet ubeđujem sebe da ću na nekom drugom mestu biti neko drugi. Najbolje je da odem, natrag u zavičaj ili bilo kuda, daljina može da pomogne, samoća i rad, predaja i uteha, umorni vitez ponovo će odjahati u sumrak i zaborav, srce ide dalje a duša i telo neka pate.

11/06/20, čet.

Nema mi druge, moram u zavičaj. Sutra, a možda je bolje već danas. Udata je, ima porodicu, zdrava je, samostalna, a ja mogu da joj ponudim samo ostatke sebe i pričam o tome gde sam bio i šta sam radio. Besmislena, patetična, tugaljiva priča za zasmejavanje stvarnosti.

Nema veze ko smo i kakvi smo bili, važno je samo *sada* i *ovde*.

Ponovo zakazuje dopunski čas za sutra, zove da proveri da li dolazim. Odgađam planirano bekstvo, videću je još samo ovaj put i onda sigurno palim.

Mogu tamo i da ostanem, ovde nikog nije briga gde sam i da li ću se na jesen vratiti ili možda odleteti na jug, ako se ponovo uspostavi avionski saobraćaj.

Moji su me još prošlog proleća otpisali, ali sam nekim čuđom pobeğô grobaru ispred lopate, sudbina se našalila i dala mi šansu za još jedan produžetak koji nisam tražio.

12/06/20, pet.

Čekam je na betonskom stepeništu starog pozorišta, idemo na masala čaj posle časa, ponovo se izvinjava zbog svog ponašanja u nedelju, hoću da je ošamarim, hoću da umukne i prestane da mi kvari prelepo sećanje, trebalo bi da joj kažem da sam tog dana bio srećan.

Zapravo, ona samo pravi uvod za objašnjenje zašto je opet umorna i loše spava. Ne mogu, kaže, prestati da mislim na tebe, spremna sam da ostatak života provedem u tvom zagrljaju.

Slušam je sa neobičnim mirom i blagom nevericom. Nisam paralisan, samo utiskujem momenat i emociju u sećanja. Gospode, i ona pati. Hoću samog sebe da opaučim, seronjo, kretenu, di su ti bile oči, dopustio si da pati.

Uspevam samo da je upitam da li je svesna šta je upravo rekla. Na pustoj pijaci, pušta mi svoju omiljenu pesmu, ljubim je i držim u zagrljaju, hoću da je uzmem tu, na ledenoj betonskoj tezgi, ona odbija, ne bi da se prehladi. Opuštam se, usuđujem se čak i da se našalim, noć je, a sve je postalo sasvim očigledno, jasno kao na dnevnom svetlu. Priznajemo da ne bismo još dugo izdržali ovako. Ne smem da priznam da sam juče umalo otišao i da se, da nije zakažala ovaj vanredni čas, narednih meseci verovatno ne bismo videli.

13/06/20, sub.

Mnogo puta sam od Žene slušao kako je u mladosti provodila leta na reci, a moja nova Ljubav mi čitav sat priča o čudnom insektu koji tu reku pohodi u junu a zovu ga tiski cvet. Njegova dirljiva sudbina podseća nas da je razlika između običnog, malog insekta i čoveka samo u dužini i načinu života, dok im je svrha postojanja ista. I jedan i drugi se rađaju radi produženja vrste.

Tiski cvet, tek što se rodi, već mora da umre, a čovek se rađa, živi dugo i umire obično pre nego što je planirao.

Svakog juna, na površinu reke iz rečnog mulja isplivaju larve iz kojih se ubrzo pomaljaju insekti žutog tela i plavih krila i u vreme preobražaja bezličnog crva u lepršavog leptira površina reke pretvara se u cvetnu baštu.

Prvi se izglegu mužjaci i na tom putu sa dna ka površini izloženi su raznim opasnostima. U vodi ih napadaju ribe, a potom ih vrebaju ptice i žabe. No, mužjaci moraju da se žrtvuju i zasite proždrljivce, jer nakon njih na scenu stupaju ženke. Tek kada se ženske larve preobrate u krilate insekte počinje igranka, čudesni ljubavni ples kojem je podređen čitav kratki život ovog neobičnog stvorenja. Mužjak pronalazi ženku, ali odmah nakon parenja umire i pada na površinu reke. Ženke žive nešto duže, još malo lete i u smiraj dana se spuštaju na vodu, polažu jaja i time se završava i njihova životna misija. A reka se od cvetnog polja pretvara u groblje mrtvih insekata, veličanstvena predstava polako se završava i na pozornicu se spušta tama.

Pitam je da li mužjak bira ženku kakvu zaslužuje ili, kao i čovek, bira onu koja je izabrala njega.

14/06/21, ned.

Hoću da idemo da vidimo tiski cvet, zajedno. Ne znam koga da pitam kada će se to desiti, možda to bude baš danas, čitavo pre podne telefoniram, konačno, oko podneva, recepcioner hotela u blizini reke bez milosti mi saopštava da se cvetanje reke desilo dva dana ranije, u petak, morali ste, kaže, da budete ovde, niko ne zna kada će se to desiti, ljudi odsedaju kod nas i čekaju. Teši me što sam i sâm izabran u taj isti dan, samo da me ne zadesi sudbina zlosrećnog insekta, pa da odapnem odmah posle parenja.

Postoji samo jedan način da to saznam.

15/06/20, pon.

Frenetično tražim stan. Neće da se ljubaka po autu, neću ni ja. Rekla je drugarici za nas i ova je odlepila od mešavine tuge i radosti.

Njena drugarica mnogo pije i puši, živi sama i jako voli svog malog, histeričnog psa.

17/06/20, sre.

Pronašao sam skrovit stan u blizini, ali petnaest minuta pre potpisivanja ugovora agent javlja da je vlasnica odustala od izdavanja. Gubim nadu, tražim pomoć od prijateljice. Njen kolega ima stan, možda nije izdat.

Uveče posle časa, ljubimo se na ulici, ne možemo da se rastanemo. Počela je da sipi letnja kiša jer je plakala na putu do kuće.

18/06/20, čet.

Odlazimo u hotel na čaj, hajdemo odmah u sobu, predlaže, ništa od čaja.

Upoznajemo se na višem nivou. Fenomenalno, za prvi put. Kud toliko žuriš, gde žuriš, sav goriš!

Ostavljam je kod pozorišta, odlazi da završi saradnju sa joga centrom u kojem smo se upoznali. Kakva žena, ponavljam u sebi, a kasnije se srećem sa kumom, trebalo je juče da dođe, ali su on i dvojica braće morali da idu na jug, na neku sahranu. Za vreme ručka mu se poveravam, a on, iskusni švaler, savetuje me da je rano i da se ne zatrčavam.

U laži su kratke noge, stalno mislim da je Ženi sve već jasno. Odaće me izraz lica, gde mi je sad pokeraška faca, moja zaštitnica?

19/06/20, pet.

Posle časa odlazimo u prijateljičin stan, mnogo je bolje nego prvi put, pruža mi neizmerno zadovoljstvo i srećna je zbog toga. Veštica, najviše voli onako kako ja volim.

Odlazi kući pred ponoć, nije je briga.

20/06/20, sub.

Javlja mi da ju je muž napustio prethodne večeri, kad se vratila kući. Imao je lozinke za njen internet i vajber, sve je znao. Odštampao je naše mejlove i poruke i podelio ih deci i rođacima. Svi moraju da učestvuju u drami. Vaša mama je kurva.

Neće da okusi jelo, ne može, idemo da pogledamo još jedan stan. Odustaje u poslednji čas, idi sam, kaže. Nalazim je kasnije na klupi u parku iza zgrade Banovine, hoću da mašem ključem od upravo iznajmljenog stana, ali odustajem. Tanka je linija između radosti i hvalisanja. E, vala, bilo je i vreme, nežno me kinji. Osmeh joj se vratio na lice.

Jecala je u postelji, sat kasnije. Stara joj se zgrada obradovala, najzad neko u kome ima života i volje, uzmi me, kako me

želiš, šapuće preneražena. Priznaje da je razmišljala o tome da možda uopšte neću moći i to joj ne bi smetalo, prihvatila bi me i nemoćnog i seksualno neupotrebljivog. Srećom, to mišljenje nije morala da dokaže.

21/06/20, ned.

Ubijam prepodne na buvljaku, kupujem dva lepa tanjira, četiri čaše i dve šolje iz kojih ćemo piti čaj. Sve što kupujem mora i njoj da odgovara, rađa se neko novo *mi*. Neprestano sam je gladan a njoj su potrebni nežnost i spokoj. Priznajem joj da želim ovo ludilo, ovaj čudesni tobogan osećanja i događanja, moji su i nikome ih ne dam.

Pokazuje mi svoju svesku zapisa o ljubavi, ispunjenosti i jogi.

Sklopčava se u mom zagrljaju, nema je i onda oboje nestajemo.

22/06/20, pon.

Upozorava me da joj nisam poslao jutarnju ljubavnu poruku a kasnije uzima pilulu za *jutro posle*. Ne smem da radim ništa što bi joj ugrozilo zdravlje. Njeno telo je perfektna mašina. Poslednja joj je nedelja u centru, dala im je otkaz, a u školi počinje raspust. Blista joj osmeh.

Ostavljam je samu, a onda više nisam siguran da li je to želela.

Moram prestati da preispitujem svaku odluku i postupak, nisam ustreptali, napaljeni klinac i ne smem tako da se ponašam. Ja sam kul matorac.

Ponovo je posmatram kako se posle časa premenjuje u svlačionici. Isto uzbuđenje, kao prvi put, moje su oči nezasite i gladne.

Čaj za dvoje i šetnja. Nemoguće je da nam je ritam koraka tako usaglašen. To joj nekako uspeva, prati me, ne požurujući me. Jesam li uopšte bio živ pre nego što nam se desila ljubav ili sam bio samo zombi na velikom odmoru?

23/06/20, uto.

U ovoj hronici uvek pišem o jučerašnjem danu. Juče, danas, u čemu je razlika? Potreban je samo literarni, umetnički izraz, uostalom, kažem sebi, hvalio si se da umeš da pišeš, nešto si i objavio, pokaži šta znaš, sam si pristao na ono što niko od tebe nije ni tražio. Ta literarnost mi u životu više odmaže nego što pomaže. Ali šta ću, prestar sam da se menjam, a i zašto bih kad od toga niko ne bi imao koristi?

Kao kad je lekar pitao babu koja gura devedesetu, majko koliko dugo pušite, ona kaže šezdeset osam godina, a on će njoj, nemojte ni prestajati.

Uvek sam sve radio drugačije od uobičajenog, umetnički nadahnuto, pomalo uvrnuto i improvizovano, takvog sam kova.

24/06/20, sre.

Ležimo zagrljeni i ćutimo, naša omiljena delatnost. Potom se volimo do raspadanja. Sanjarimo o letu, bez jasnih odrednica šta, gde i kada, nećemo da gatamo. Potom pokušavam da pišem o letu, kao da će to biti neko obično leto, jedno od onakvih na koja smo se privikli prethodnih godina. Ali, mi nemamo naše prethodno leto, ni prethodne godine. Mi smo novorođeni.

Vidim sada ovo leto, park, čaj, bulevar, tinejdžeri sa mobilnim telefonima, terase kafea, živahna pijaca, pozdravlja se sa poznanicima, priča im odakle smo se juče vratili i kuda idemo

sledećeg vikenda. Nelagoda i pitanje ko ti je ovaj čovek u njihovim zbunjenim pogledima.

Čaj posle.

25/06/20, čet.

Žena mi saopštava da hoće da živi u selu, sama, kupiće tamo kuću, urediće je po svom ukusu i živeće onako kako joj se prohte. Ne kaže da li će u toj kući biti mesta za mene. Ja u našem stanu samo čistim i kuvam, kaže. Pre nego što sam je u tome ohrabrio pozeleo sam da joj kažem kako već dugo ni ja ne želim da budem u tom stanu, uostalom, već živim u drugom. Nijedno od nas nema snage da prizna da više nismo srećni kad smo skupa.

Ne smem da joj kažem za drugu ženu, samo bih je nepotrebno uzrujao, a moja nova ljubav možda se brzo izjalovi. A samo to bi bilo pošteno; ako imaš muda da pođeš sa drugom, treba biti čovek pa to i priznati, zar ne?

Ali, kako da joj priznam da maštam kako sa drugom ženom šetam ulicom, ruku podruku, polako, ne obazirući se na socijalnu distancu i ne izbegavajući pešake koji nam idu u susret, a ona me bez ustezanja predstavlja starim prijateljima i kaže da sam ja taj, njen novi čovek, mršavi, ofucani, neobrijani, matori ljubavnik.

I više me se ne stidi i nije je strah šta će ljudi reći.

26/06/20, pet.

Pričam joj nesmotreno o svojim slabostima, upozorava me da se preterano izvinjavam. Pravdam se da sam četvrt veka živio u društvu u kojem je izvinjenje poštapalica u svakoj komunikaciji. Trebalo bi i da je upozorim da mi se krajem leta, odavno sam to primetio, izoštrava umetnička percepcija sveta, ali me

fizička snaga privremeno napušta, preobraženje me savlada-
va i menja. Tada posebno intenzivno tragam za harmonijom,
sličnostima i paralelama, tada sam posebno zainteresovan za
retke, nestalne pojave i detalje i fokusiram se na prolaznost i
naš neminovni kraj.

Umesto toga, pišem joj da se od ranog jutra radujem novoj
vožnji u našem neviđenom i nikad opisanom dvojcu bez kor-
milara, u kojem veslamo hrabro i bez stida i ne treba da nas
bude briga za destinaciju, sve dok uživamo u vožnji.

Da li, osim ludaka, na ovom svetu više iko govori ono što
zaista misli?

27/06/20, sub.

Pitam je gde je dosad bila i zašto se ranije nismo sreli. Ja
sam uvek bila tu, samo je providenje trebalo da zaustavi tvoja
putovanja i upriliči naš susret.

Trudi se da mi ugodi, kaže da joj to dobro radim, ponovo
kaže da se pitala, maštajući o meni, mogu li ja to uopšte. I bila
je spremna na tu mogućnost. Kad me grli i primi u sebe, ose-
ćam se željenim i dobrodošlim.

Žena, nakon samo dva dana, više nije sigurna da li želi kuću
u selu. Saopštavam joj da zadržavam iznajmljeni stan u gradu,
možda će joj to biti indikator da mi se u životu dešava nešto
nesvakidašnje, mada je veća verovatnoća da je ništa u vezi sa
mnom više ne zanima.

28/06/20, ned.

Svetski dan joga na Tvrđavi uredno odrađujemo i bežimo,
pakleno je vruće.

Najlepše je u stanu, popodnevno sunce i vlažna tela, oboje
nadoknađujemo godine emotivnih suša i nejebice. Otkud ti